

van zomerkampen nam die leerlingen van H. B. S. en Gymnasia onder hun hoede, wier latere bestemming in een andere richting lag.

't Feit deed zich toen echter voor dat juist die meisjes, wanneer ze zoo'n achttien jaar geworden waren, een organisatie misten, waarin ze zichzelf en elkaar verder konden ontwikkelen. Het Jonge Vrouwengilde is voor meisjes uit de hoogste standen; bij een studentenvereniging konden ze evenmin terecht en het waren ook niet die meisjes, die zich in den Bond van Meisjesvereniging op Ger. grondslag konden thuis voelen, eenvoudig omdat velen van haar niet op dien grondslag stonden. Nu waren er ook wel kampen voor ouderen, van 18 tot 24 jaar, maar ten eerste gaf zoo'n week van samen-zijn, hoe gezellig en vormend ook, niet al wat men begeerde, en verder gevoelde men ook daar, dat men de leeftijd begon te krijgen, waarop men eenigszins rijp werd voor zelfregeering.

Natuurlijk moest er leiding zijn; de J. V. O. heeft dan ook, evengoed als de B. v. M. op Ger. grondslag haar commissie van advies, maar het eigenlijke werk wordt door de meisjes zelve verricht. Evenals anderen van haar leeftijd voelden ze, dat onze moeilijke tijd, waarin zoo vele en zoo velerlei vraagstukken aan de orde komen, van onze meisjes meerdere kennis van en bezinning op die vraagstukken eischt. En ik kan het niet anders dan een gelukkig verschijnsel vinden, wanneer men zich bij dat onderzoek wil laten leiden door de eeuwige waarheden, zooals ons die in den Bijbel geopenbaard zijn; en wanneer men ook bij anderen, die wellicht in een verschillende levenssfeer zijn opgegroeid, wil trachten op te wekken de behoefte aan contact met de eeuwige dingen.

Dit alles had ten slotte dit tot gevolg, dat de J. V. O. werd opgericht, welke gevestigd is te 's-Gravenhage.

Artikel 1 der Statuten stelt, behalve de naam der vereeniging, als haar doel het volgende vast: De J. V. O. stelt zich als vereeniging ten doel hare leden te helpen in hun streven te komen tot een leven in dienst van God, zooals wij Hem kennen in Christus Jezus.

Dit doel tracht ze, volgens art. 2, te bereiken door *a.* Bijbelstudie, cursussen en lezingen; *b.* het houden van conferenties; *c.* andere wettige middelen, die aan het doel bevorderlijk kunnen zijn.

De Bijbelbesprekingen nemen op de afdelingen de meeste tijd in beslag. Er zijn echter ook sociale-n, naar ik meen, één Zendings-studiekring.

Artikel 3 bepaalt, dat lid kunnen zijn vrouwen vanaf 18 jaar, die met het in artikel 1 omschreven doel der vereeniging instemmen.

Om lid te kunnen worden moet men een confe-

rentie hebben meegemaakt of met de J. V. O. in aanraking zijn gekomen op een wijze, waar men in de gelegenheid is geweest de sfeer der vereeniging te leeren kennen bijv. door een jaar volgen van een studiekring of op een andere, door 't bestuur goed gekeurde wijze.

De zomerconferentie wordt dit jaar gehouden van 2 tot 8 Augustus op het Mosterdveen bij Nunspeet. Wellicht zullen we een volgend jaar wel eerder in staat zijn onze lezeressen, die hierin belang mochten stellen, met de gelegenheid tot aanmelding in kennis te brengen. Wie in of in de nabijheid van Amsterdam, Utrecht, Den Haag of Rotterdam woont, en lust gevoelt zich met de J. V. O. in verbinding te stellen, vindt daartoe gelegenheid, wijl er in die plaatsen afdelingen bestaan.

Buitendien zijn er nog verspreide leden, zoogenaamde „zwervers". Door dezen worden de besprekingen schriftelijk gemaakt en bij de andere „zwervers" rond gezonden, zoodat er ook op deze wijze contact blijft bestaan. Natuurlijk is het ideaal, dat er op meerdere plaatsen afdelingen zullen komen.

Naar men wellicht weet beweert Ibsen, dat de sterkste man hij is, die alleen kan staan.

't Zij men 't hiermee eens is dan wel niet, ik geloof dat dit alleen-kunnen-staan zeker niet een specifiek vrouwelijke eigenschap is. In ieder geval is hij of zij, die meent het wel te kunnen, toch geroepen anderen met zijn gaven te dienen, een beginsel, dat ook in de J. V. O. tot uiting komt.

Wanneer er dus lezeressen zijn die meenen hiertoe in de termen te vallen, wekken we haar gaarne tot kennismaking op.

J. M. W.—W.

Men kan door middel van een advertentie in onzen tijd bijna alles bekomen, zelfs een vriendin. In plaatselijke bladen immers worden er telkens weer per advertentie vriendinnen gevraagd. Soms 't liefst met een fiets.

Nu ja, alles kan. Man en vrouw, die elkaar per advertentie gekregen hebben, kunnen wel eens heel goed bij elkaar passen en vriendinnen, die elkaar per advertentie vonden, kunnen wel eens één hart en één ziel worden.

Toch is er in die advertenties iets, dat me afstoof. Ik geloof, dat we er óók een modekwaal in hebben

Per Advertentie

te zien. Er is iets ongewoons in; 't plaatsen van zoo'n advertentie brengt spanning. Wie zou er op schrijven? Hoeveel brieven zouden er op komen? En, wat de een doet, volgt de ander na. Een kennisje heeft het zoo gedaan; in die of die krant leest men het zoo vaak, waarom zou men het zelf ook niet doen?

Die modezucht heeft al heel wat kwaad berokkend. Zijn als een ander, doen als een ander, spreken als een ander, zie, dat wil men, terwijl juist onze tijd inzonderheid behoefte heeft aan meisjes, die zichzelf durven zijn.

En dan komt er, als ik zoo'n advertentie lees, telkens de vraag bij mij op, of er dan werkelijk zoo-veel meisjes vriendinloos rondlopen.

Maar dat is eigenlijk geen vraag. Er zijn honderden meisjes, die het ouderlijk huis verlaten hebben voor een betrekking in den vreemde en die alleen staan in 't leven, geen vriendin hebben, met hun vrijen tijd geen raad weten. 't Zijn vooral die meisjes in onze groote steden, met wie men medelijden moet hebben.

Op een klein dorp hebben ze 't gewoonlijk beter. Daar wordt een vreemde er nog wel eens ingehaald, krijgt ze nog wel een vriendin, wordt er in een clubje voor haar een plaats ingeruimd.

Maar in een groote stad is dat anders. Daar heeft niemand behoefte aan het gezelschap van het meisje van elders; och, er zijn zooveel van die meisjes en ieder heeft al zijn speciale vriendin.

Dat zulke meisjes er toe komen, een advertentie te plaats, kan ik mij heel goed begrijpen. Zoo'n advertentie houdt eigenlijk de vraag in: Zijn er nog meer meisjes, die zoo eenzaam zijn als ik? Ik ken ze niet, maar ik zou ze gaarne leeren kennen. En nu tracht ik door middel van deze advertentie met hun in kennis te komen.

Hoewel ik dus van zulk een eenzaam meisje dat „per advertentie” wel kan billijken, geloof ik toch niet, dat ze den besten weg inslaat.

Het gaat zoo te opzettelijk. Het wordt *gedwongen*. En natuurlijk is er van *echte* vriendschap maar zoo geen sprake. *Echte* vriendschap is er trouwens niet veel. Men heeft wel oppervlakkig kennis aan elkaar, gaat met elkaar uit, deelt elkaars pretjes. Maar dit is dan ook alles. Dat innig-diep meevoelen, dat samen *leven*, dat samen *worstelen*, dat samen *bidden* en *danken* ook, wordt niet zoo heel veel gevonden. En 't zal wel bijna nooit gevonden worden, als men per advertentie een vriendin heeft gekregen.

Wat dan?

Beter lijkt het me toe, een organisatie te hebben, die zulke alleenstaande meisjes samenbrengt. Dan hebben ze in de eerste plaats het vereenigingsleven

en daarin in hun eenzaamheid een groote vergoeding. Maar op die vereeniging ontstaat dan ook de vriendschap als vanzelf, ongedwongen, natuurlijk.

Gelukkig zijn er in onzen tijd organisaties, die zich het lot van alleenstaande meisjes aantrekken. Ik kom daar in een volgend artikel op terug.

Vriendschap moet *groeien*, langzamerhand *sterker* worden. Vriendschap is er reeds, zonder dat men het zelf weet, evenals een plantje, dat zoo heel ongemerkt, plotseling boven de donkere aarde uitkomt. Als dat plantje gezien wordt, is er al heel wat gebeurd, maar het gebeurt in 't verborgen. En als vriendschap gezien wordt, is er ook al heel wat gebeurd, al zag niemand het. Daar is *geleefd*, samen *geleefd* en er is van uit het eene hart iets overgesprongen naar het andere hart, er is een wisselwerking gekomen, er is een voortdurend contact, een elkaar-begrijpen, een zoeken en vinden van elkaar, een deelen van elkaars leven.

En dan is er die onzelfzuchtige belangeloosheid, dat zich opofferen, de vrucht van echte vriendschap en nooit het gevolg van een oppervlakkig met elkaar bekend zijn.

Gevraagd: een vriendin!

Ja, als 't maar zóó gemakkelijk was! Als die vriendinnen er maar bij duizenden rondliepen. Ik weet wel, dat David zijn Jonathan heeft gevonden, maar zóó vaak gebeurt dat toch niet. Er zijn heel veel eenzamen op deze wereld. Dat lijkt oppervlakkig niet zoo. Och, meisjes kunnen immers zoo gezellig met elkaar omgaan en er is altijd zooveel te praten.

Nu, let er dan maar eens op. Als ge ook niet samen *zwijgen* kunt, denk ik nog niet bijzonder hoog van uw vriendschap. Natuurlijk, gij gaat wel eens op bezoek en ge hebt ook kennisjes, maar daarmee hebt ge nog geen *vriendin*. Het leven slaat straks uw kennisjes wel uit elkaar en wie weet, waar gij nog terecht komt. Let dan eens op. Dan gaat het in den regel zoo, dat ge elkaar nog wel eens schrijft en nog wel eens, maar al spoedig komt er een eind aan uw correspondentie. En dan merkt ge, dat er met het verlies van uw z.g. vriendschap eigenlijk maar weinig verloren gegaan is. Ge kunt er best zonder. Ge voelt u nog even rijk als voorheen.

Met David en Jonathan was het anders. Maar hun vriendschap was dan ook echt. Zij bleven elkaar trouw, ook na hun scheiding.

Voor die meisjes, die óók wel eens per advertentie een vriendin zouden zullen zoeken, heb ik een goeden raad. Laten ze maar eens om zich heen kijken. Er zijn zooveel eenzamen, die smachten naar een hartelijk woord. Er zijn zooveel meisjes, die 't erg op prijs zullen stellen, als ge eens een uurtje met hen gaat wandelen. En, wie weet, misschien, als gij

u tot die eenzamen keert, zult gij u niet meer zoo alleen en eenzaam voelen. Misschien zal, zoo langzamerhand, zoo'n eenzame een vriendin worden. En dan hebt ge geen advertentie noodig. Neen, met zoo'n advertentie zou ik nog maar eens wachten.
K.

SCHOONHEID

Mijn kind, 't waar niet goed, zoo je ging
Door 't leven, als bloeiden de bloemekes niet,
Als zong er geen vogel zijn tierelend lied,
Waar donker en doodsch ieder ding.

Mijn kind, 't waar niet goed, zoo je deed
Als was er dit leven de moeite niet waard,
En nauwlijks te tellen, waar je immers deez' aard
Vol stralende heerlijkheid weet.

Want God heeft Zijn schepping gekroond
Met schoonheid, en heilig als Hij is niet één.
Geen ding is te nietig, geen ding is te klein
Zoo 't beeld van Zijn Wezen vertoont.

Maar kind, wil de dingen, die zijn
Niet schouwen als eenige bronwel van vreugd;
Voor tijd'lijk niet inwiss'len eeuwig geneugt,
Niet 't Wezen verruilen voor schijn.

Want, kind, als in uitersten nood
De ziel, voor haar eigen verwording beducht,
Tot God vliedt — of hijgend naar 't einde verzucht,
Wijl 't leed en de pijn zijn zóó groot,

Dan baat haar geen hemel, wiens schoon
Niet méér is dan spieg'ling van eigen begeert,
En weent ze, als lijdensbrand laaiend verteert
Wat eertijds heur heul heeft geböon.

Mijn kind, wie in schoonheidlands pracht
Ziet weerglans van eeuwigheids heerlijker schoon,
Als God heeft temidden van menschen Zijn woon,
Diens ziel moet wel zingen, vroom-zacht.

J. M. W.—W.

Dichter, steeds dichter werd de schemer; pakte zich saâm in de hoeken van het kleine kamertje.

Even nog weifelde de nacht; smolt inéén met den triestigen Octoberdag, dàn had de dag afgedaan en het schemergrijs wisselde met het diepe zwart van den avond.

Maar wie lette er op?

Kon het doode kindje er op letten, dat daar lag in het zwarte kistje?

Kon die vrouw er op letten, die er naast zat, wezenloos, gebogen in stomme smart? Ze had den dood wel zien aankomen, en éérst had ze geschreid, in niet *willen*, niet *kunnen* afstaan van haar kindje, haar éénigste.

Maar wat hielp het?

Langzaam was hij weggekwiind en machteloos had ze er bijgestaan, wou zoo graag, maar kón niet helpen. Lang had ze zich goedgehouden, wilde niet schreien, om haar kindje niet bedroefd te maken.

Tòch. ééns was het haar tè machtig geworden; 't was toen hij had gevraagd: „Moeke, blijft Jaapje nog lang ziek? Wordt Jaapje weer beter?”

Toèn had ze 't uitgesnikt en met z'n blauwe kinderoogen had hij haar begripend aangezien.

Zachtjes had ie met z'n wasbleeke handjes over haar gezicht gestreken en troostend-rustig gezegd: „Niet huilen, Moeke! Als Jaapje niet beter wordt, gaat hij toch naar Paatje, naar den hemel!”

Eventjes had ze hem aangekeken en haast afgunstig gevraagd: „En Moeke dan?”

Hulpeloos had hij rond zich gezien; een schaduw van angst in z'n oogen.

Wat had ze gedaan?

Waarom had ze haar kindje niet gelaten in z'n rustig-blijze zekerheid?

Haar hoofd op z'n kussen had ze 't uitgesnikt, wilde niet meer kijken.

Maar plots had ze z'n armpjes om d'r heen gevoeld en zoo in-blij had hij gezegd: „Moeke, als ik dan in den hemel ben ga ik gauw Paatje zoeken en dan zullen Paatje en ik samen aan den Heere vragen of Moeke ook gauw bij ons mag komen.”

Toen was ze wat rustiger geworden.

Iederen dag werd-ie bleeker, werden z'n handjes teerder en doorzichtiger, tòch. . . . tòch had ze moeten werken, hem alleen moeten laten overdag.